

BLINDE VINK

Hoewel de grote dichter halfstok hing, ratelde hij er lustig op los. Een magere één meter negenennegentig verboog zich werkwoordelijk tot een magere één meter tachtig en werd aldus een koortskromme van speeksel en zweet en woorddiarree, gestut door een groteske staande microfoon. Het hoge slungelgehalte had hem altijd al de sympathie van het poëzieminnende gild opgeleverd. Bovendien rookte hij dapper vooruitstrevend wiet waar hij niet geheimzinnig over deed. Hij had er zelfs al de grens van zestig mee overschreden. Eigenlijk luisterde men niet naar de dichter. Nee: men hoorde hem ratelen. En dat werd gesmaakt. Men aanhoorde hem.

Na hem en het applaus van de begripvolle goegemeente verscheen zo'n grofgebekt gedichtenwicht op het podium, waarvan je er heden ten dage dertien in een dozijn had. Ze droegen bij voorkeur rokken, probeerden retrogewijs net niet en net wel op hun grootmoe te lijken, hanteerden een soortement modieus geacht mottenballentaaltje en stoffeerden hun 'optreden' met gebaren en bewegingen die ze gestolen hadden van moderne dansgezelschappen en geschifte performances van *has-beens* en *would-be's*.

Kwinkeland, schuifelend en vedelend spooog de dichteres – een obees kind van ongeveer tweeëntwintig lentes – haar rijmen de zaal in. Het papperige dichtwicht wenste duidelijk de vorige dichtersgeneraties te vermoorden. Dit gebeurde onder het potsierlijke pseudoniem Mimi Lily ('een ode aan mijn tante en oma' – dixit de dichteres). Een recensent van een kwaliteitsmagazine had haar 'belangrijk', 'eigenzinnig' en 'veelbelovend' genoemd. Had hij dat varkentje in haar holletje genaaid? Was Mimi Lily zijn verre nichtje? Een vriendinnetje van zijn dochter?

Ze haalde al onmiddellijk uit naar haar voorganger.

Suskewiet / kierewiet / fwiet / fwiet / fwiet / I need no wiet / zoals die rare kwiet / kierewiet/suskewiet //

Het verhoopte gelach bleef uit. Omdat plaatsvervangende schaamte in Glenn opwelde, concentreerde hij zich met gebogen hoofd op zijn iPhone. Zo hoopte hij deze pijnlijke sessie vlugger uit te zitten.

Brenda liet op Facebook weten dat ze bij thuiskomst haar tuintafel in drie stukken had aangetroffen. Er was een wervelwindje gepasseerd.

'Oei. Da's minder', opperde een Fb-vriendin.

'Ah, je weet het', reageerde hierop nog een vriendin.

'Tsss... ' deed een derde.

Erik struinde momenteel door Praag en publiceerde op Facebook een foto van Praag waarbij hij noteerde: 'Praag'. Nou, die zat.

Iemand had een clafoutis gebakken, met kersen uit eigen tuin.

'Waw!'

Iemand had een foto genomen van een naaktslak met een gat erin.

'Bwèèèè!!!'

'Ons mokske poetst al zelf haar tanden', liet een mama weten.

'Een namiddagje Sluis' werd geïllustreerd met vier foto's van het voedsel dat aldaar werd verorberd. Blijde selfiegezichten in blakende zon.

Glenn ging naar Streetview en probeerde het eilandje Gavdos te bezoeken. Dat lukte niet; de mobiele gluurders van Google waren er blijkbaar niet geweest.

Aan de andere kant van de wereld belandde hij in een tentenkamp in El Salvador. Geitenhoeders? Gewapende priesters?

'... en jullie zullen nog van mij horen', hoorde hij het zelfbewuste dikkerdje op het podium kwetteren. Eindelijk. Het kind had gezegd.

Een schraal applausje dreef haar naar de coulissen. Iedereen stond opgelucht op.

Glenn rekte zich uit en stommelde mee de trap op met de dertig aanwezigen. Knipperend tegen het daglicht zette hij zijn zonnebril op. Boven op het dek was een bescheiden bar opgezet. De boot lag in de zeilhaven, met panoramisch zicht op enerzijds het station met het fonteinplein en anderzijds de drukke winkelstraten met de deinende zee van hoofden en lijven. In de verte zag je een stuk strand, waar momenteel volleyballers op en neer stuiterden. Hij merkte dat minstens vijftien mensen van boord gingen. Deel twee van Dichters uit Eigen Werk zou met een bijzonder magere opkomst te maken hebben. Nou, midscheeps zomer op een vroege valavond en in een stad die zoveel te bieden had, hoefde dat niet te verwonderen. Voor zichzelf had hij nog niets besloten. Blijven? De stad in duiken? Er waren nog twee sessies geprogrammeerd. Dat wil zeggen: een eenling die volgens het programmaboekje 'moeilijke maar overweldigende' teksten braakte en een jong dichterscollectief waarbij termen als 'geweld', 'regelrecht' en 'aanval' niet geschuwd werden. Glenn bestelde een pint en zeeg op een vouwstoel neer. Onder in de boot zou wel een vipruimte zijn, waar de optredende artiesten elkaar in alle rust konden treffen. Wat zou het obese dichtwicht de magere ouwe lat te vertellen hebben? Of omgekeerd? 'Dicht is dicht of wat dacht je', mompelde Glenn tegen zichzelf. Op de parallelle straat – het verlengde van de zeedijk – vlogen twee duiven door de rode lichten ter hoogte van het hoekrestaurant Neptunus. Mensen die zeevruchten prikten uit plastic bakjes struinden achteloos voorbij de poëzieboot. Die zouden nooit ofte nimmer van hun leven een dichter aanhoren, dacht Glenn, of het zou al

onder dwang moeten gebeuren. Boetedoening. Een zware straf. Een dienst aan de gemeenschap. Luisteren naar een dichter opdat die niet gek zou worden en op zijn beurt aan het moorden en branden zou slaan.

Glenn bestelde nog een pint, want het hoofd van een wenkende cultuurmens verscheen boven aan de trap: tijd voor deel twee. Met bedrukte gezichten daalden twaalf luisterslaven weer de trap af, op weg naar hun strafbank, waar ze geboeid moesten aanhoren wat de problemen van de dichters waren en hoe zwaar woorden wel konden wegen. Glenn bleef zitten.

‘De bar is verder gesloten tijdens de optredens’, deelde de tapman mee, terwijl hij hem zijn plastic beker met bier overhandigde.

‘Geen probleem’, zei Glenn. ‘Ik moet nog ergens anders zijn. Nog even wat blijven zitten.’

‘Oké.’

De man drapeerde een zeil over de bar en verdween ook in de ingewanden van de boot, met medeneming van het kistje met de centen.

‘Moedige kerel’, mompelde Glenn. ‘Boekhouder van de poëzie. Elke maand fail-liet.’

Toen verscheen eensklaps het hoofd van de wietdichter boven aan de trap, gevolgd door zijn lange slangenlijf.

‘Daglicht! Au! Niet doen!’

Hij diepte een rubberen lint uit zijn jaszak op waar een duikbrilletje aan hing met blauwe micaglazen. Hij zette dat ding op, spande het elastiek om zijn grijsblonde hoofd, ademde met geheven hoofd snuivend in en naderde de bar.

‘Hoi schipper.’

‘Dag eh... meneer Ganzenpas.’

‘Zeg maar Simon.’

‘Simon.’

‘En jijzelf?’

‘Glenn.’

‘Glenn. Dag Glenn. Valt hier een fris biertje te scoren?’

‘Eh... ze hebben de bar gesloten.’

‘Nou... en de dichter dan... potjandorie... ’

Simon Ganzenpas reikte, ongehinderd door eender wat, met zijn ellenlange inktvistentakels onder het zeil.

‘Daar gaat-ie... effe wrikken... ja... zo... ’

Wonder boven wonder: aan het uiteinde van de rechtertentakel die weer van onder het zeil tevoorschijn kwam, hing een volle plastic beker bier.

‘Zo,’ pufte de bekende dichter-performer, en hij zeeg ook in een vouwstoel neer. ‘*Bottoms up.*’

Glenn hief ietwat onbehouden zijn beker, wachtend op een waterval van

woorden van de welbespraakte Hollandse dichter die uit de buik van de boot was verrezen. Simon Ganzenpas ledigde in een hink-stap-slok zijn beker. Geluidloos, vloeiend, vlekkeloos. Dat was een omgekeerde beweging. Slikken, niet spuwen.

‘Dorst?’ articuleerde Glenn.

Simon Ganzenpas negeerde de opmerking, of hij hoorde die niet. Geconcentreerd stak hij een Gauloise op. Daarna pas boerde hij hardop.

‘Met welgemeende excuses.’

‘Geeft niet.’

‘De boeren, daar valt geen land mee te bezeilen.’

‘Ha ha.’

‘Aardige boot, weinig volk.’

‘Ja.’

‘Wie wil nou naar ons, zielenpoten, komen luisteren?’

‘Tja. Ik dus.’

‘Maar je zit nu hier. Kan ik je niet kwalijk nemen. Zie de stad. Voel dat pulserende. De *vital flux*.’

‘Ik schrijf zelf ook. Meer dan hobby.’

Weer reageerde Ganzenpas niet. Helemaal niet. Het bleef een minuut lang stil. Glenn vond het vervelend dat hij de ogen van Simon Ganzenpas niet kon zien. Dat gekke blauwe duikbrilletje verschafte de dichter misschien wel panoramische luwte, maar omgekeerd ontnam het de toeschouwer elk zicht op de zaken.

‘Ik heb genoten van uw optreden. Indrukwekkend.’

‘Ach.’

De ouwe dichter stond kwiek op en toverde andermaal een pint van onder het zeil.

‘Jij ook?’

‘Graag.’

Het zou deze bekende dichter-performer wel vergeven worden door de poëziepolitie. Wellicht was dit in zijn honorarium inbegrepen.

‘Geen schuld, geen wroeging’, grinnikte Simon, alsof hij Glens gedachten had gelezen. ‘Feest in de haven.’

‘Ha ha.’

Ze hadden het dek verder voor hen alleen. Van beneden steeg af en toe een poëtische brul omhoog, waar blijkbaar niet op werd gereageerd. Vier pilsjes later verlieten ze de poëzieboot. Glenn zou de Hollandse dichter de Vlaamse zeestad laten zien, door een blauw duikbrilletje. Er liepen op deze zomeravond wel meer rare kwieten rond.

‘Nou, onmiddellijk raak! *Bull’s eye!*’ riep Simon verheugd.

‘Met voorbedachten rade hé’, lachte Glenn.

Na amper twee minuten stappen waren ze op een pleintje beland waar een jaarlijks vijfdaags feest aan de gang was.

‘De Petrusfeesten’, zei iedereen. Meervoud.

Sommigen noemden het de Lazarusfeesten, omwille van het debiet aan drank dat er vloeide.

‘Petrusfeesten’, las Simon Ganzenpas hardop van een affiche af. ‘Katholiek feestje?’

‘Nee. Helemaal niet. Vernoemd naar de naam van het pleintje hier: Petrusplein. Op zijn beurt vernoemd naar die kerk ginder’, wees Glenn. ‘Ze noemen het ook de Lazarusfeesten. Veel drank.’

‘Dus toch wat kerks. Maar Petrus is ook een bier.’

‘Laten we er eentje proeven aan die kraam ginder. Het Petruscomité tapt er eh... nou: Petrus.’

‘Da’s pure poëzie, man!’

Glenn bestelde twee Petrus. Er was een eerder rustig bossanova muziekgroepje op het podium bezig. Op de terrasjes voor de cafés hingen wat feestgangers te bekomen van de vorige steile nacht. Sommigen zaten te eten. Enkele kinderen speelden joelend voor het podium, waar een eenzame dronkenlap met muggenpootbenen en een beker pils in elke hand op de muziek probeerde mee te bewegen.

‘Klets die maar tegen je ruggengraat, Simon.’

‘Op gastland België’, toostte de dichter. Hij kiepte zowat de helft achterover en stak vervolgens een voorgefabriceerd pretstickie op.

‘Jij ook, ruimtevaarder Glenn?’

‘Niet-roker, dank je.’

‘Dit is geen roken. Dit is godsdienst.’

‘Eentje dan. Om in de hemel te komen.’

‘Welja.’

Simon Ganzenpas klikte nogmaals een smalle blikken doos open waarin keurig naast elkaar als potloden een pelotonnetje pretpaffertjes lag te wachten.

‘Rode libanon. Blauwe Jemen. Purple haze. Roze jaffa. Kies maar.’

‘Eh... ‘

‘Die hier.’

‘Dank je.’

Simon bevuurde het trompetje van Glenn en dronk de tweede helft van zijn Petrus op. Dat lange lijf van hem kon natuurlijk wat hebben.

‘Op deze rots zal ik mijn kerk bouwen. Nog een Petrus. De eerste betrof proe-

verij.'

Hij gebaarde dat er nog twee Petrus van doen waren. Stilaan vormden zich nu groepjes toeschouwers op het pleintje: er was gitaargeweld in aantocht. De zon was achter de Petruskerk gezonken, maar Simon hield stug zijn duikbrilletje op.

'Moet je niet terug naar de boot, Simon?'

'Nee. Alles afgehandeld. En jij? Geen zin meer?'

'Wat nog volgde, was puberteit. Nee.'

'Ha ha.'

'Heb je... Heb je met Mimi Lily gesproken in de coulissen?'

'Willy Wie?'

'De volslanke dichteres die vlak na jou kwam. Mimi Lily... Ik krijg het haast niet uit mijn bek.'

'O, heet die zo. Nou nou. Van zo'n naam kun je doodgaan.'

Meer had de dichter blijkbaar niet te vertellen over het dichtwicht. Glenn vroeg zich af hoe het er aan toeging, in de vooronders van de literatuur, waar de schrijvers-concurrenten op een hoopje zaten te wachten tot het hun beurt was om twintig minuten beroemd te zijn. Communiqueerden ze in alexandrijnen met elkaar? Sloegen ze elkaar met boektitels om de oren? Pochten ze met hun vertalingen? Zo'n Simon Ganzenpas zou natuurlijk altijd en overal de hoofdc clown van het gezelschap zijn. Die kon makkelijk hele zalen entertainen, waarbij de poëzie zelfs ver heen was.

'Wat dreef je naar de poëzieboot?'

De dichter had een vraag afgevuurd.

'Eh... Ik eh... Ik schrijf wel es wat'.

'O.'

Hoeveel keer zou Simon Ganzenpas dit al niet gehoord hebben.

'Maar ik heb de boot gemist. Ik bedoel... '

'Ja ja, ik snap het al.'

'Jij daarentegen... '

'Daarentegen... Mooi woord... Kan ik het lenen?'

Aan het Petruskraampje werden twee dichters dronken. Een bekende en een onbekende. Niet dat de bekende werd herkend. Nee: het was eerder de onbekende die af en toe werd aangesproken of gegroet.

'Wat is het meest Vlaamse dat er bestaat?' vroeg Simon.

'Een vinkenzetting', antwoordde Glenn fluks. En hij probeerde zijn tijdelijke drink- en rookbroeder uit te leggen wat dat inhield, boven het lawaai van de gitaren uit, die inmiddels het podium hadden ingepalmd. Simon Ganzenpas luisterde met getuite lippen en vaag knikkend, zijn lange lijf gekromd boven een zoveelste Petrus, die hij als een heilige kelk in zijn rechterhand hield, terwijl van tussen de vingers van zijn linkerhand de wierook omhoog kringelde.

‘En, als ik vragen mag: wat is het meest Hollandse op deze wereld?’ vroeg Glenn op zijn beurt overmoedig, terwijl hij Simon Ganzenpas recht in de blauwe duikbrilogen keek. ‘Bitterballen in Volendam? Een mager Heineken op een woonboot? Boerenkool en erwtensoep in een krappe keuken zonder gordijnen aan de vensters?’

‘Blinde vink!’ riep de dichter, eensklaps boos. ‘Suskwiet / kiewiet / fwiet / fwiet / fwiet/ I need no wiet / zoals die rare kwiet/ kiewiet / suskwiet!’

Hij patste zijn glas op de toog, schoot zijn peuk weg, haalde van ver uit en knalde met zijn rechtertentakel pardoes midscheeps op de snuit van Glenn, Hij Die Wel Es Wat Schreef. Niemand keek speciaal op toen een lange halfblinde slungel met vreemd gewapper en gefladder van handen en armen zijn drinkmaat een optater gaf en daarna driftig op zijn hoge stelten weg beende, terwijl de aangeslagene de kasseien van het Petrusplein kuste en besprenkelde met wat bloed. Dit waren immers de Lazarusfeesten.